Op weg naar 6 kilo wol per

WILL BENNETT

Plaats: Ross, Tasmanië, Australië
Schapen: 10.000 Merino's
Land: 2.800 hectare

Merinowol is hip. T-shirts, mutsen, ondergoed, truien; tegenwoordig zit in elk outdoorkledingstuk wel wol van Merino's. Gerenommeerde outdoormerken gebruiken het Merinoschaap maar wat graag als marketingtool. De fokkers profiteren daarvan. De Australische schapenhouder Will Bennett in ieder geval.

hectare

In de schuur liggen her en der nog verdwaalde plukjes wol. De scheermachines hangen er nu onbewogen bij. Toch is het niet moeilijk voor te stellen dat het hier enkele weken geleden een drukke bende was. Het geratel van scheerapparaten, blatende schapen die zich proberen los te rukken, bezweten mannen die de schapen in bedwang proberen te houden en honderden dieren die in het hok erachter onrustig op hun beurt wachten. Zo'n tienduizend had de Australische schapenhouder Will Bennett er dit jaar, voor ons Nederlanders een ongelooflijk aantal. De scheerders waren maar liefst vier weken ermee bezig. "De hele maand september zijn we altijd druk met scheren. We doen ze allemaal tegelijk. Dan hebben we het maar gehad en dan zijn de ooien geschoren voordat de lammerperiode in oktober begint", legt de schapenhouder uit.

Merino's in de Tasmaanse Midlands passen goed in het plaatje dat outdoormerken met hun producten willen uitdragen: schoon en natuurlijk.

RISICO SPREIDEN

Will is de vijfde generatie op de boerderij, gelegen in het plaatsje Ross, midden op Tasmanië. Zeventien jaar geleden heeft hij het bedrijf van zijn ouders overgenomen. Toen bestond het uit vleesvee en schapen. Hij besloot het vleesvee weg te doen en alleen Merino's te gaan fokken. "Een inkomen uit wol halen, is niet altijd makkelijk", meldt Will. "Daarom ben ik ook gewassen gaan telen om het risico te spreiden." Zo verbouwt hij tarwe, gerst, graszaad en koolzaad. Zijn inkomen komt gemiddeld voor vijftig procent uit akkerbouw en vijftig procent uit schapenhouderij. "Gewassen brengen per hectare meer op dan schapen, maar de grond is gewoonweg niet overal geschikt voor akkerbouw. Ook is de watervoorraad beperkt door de weinige regenval, waardoor ik niet al mijn percelen kan irrigeren. Eigenlijk is dit land het meest ideaal voor schapen."

Zijn land ligt op de Midlands van Tasmanië. Al honderden jaren worden op dit grote Australische eiland Merinoschapen gehouden. "Wolproductie is ideaal. De winters zijn te koud en de lentes te droog om iets anders te houden dan wolschapen. Merino's kunnen tegen deze droge omstandigheden. Er valt maar 450 millimeter regen per jaar. Dat is te weinig om vleesschapen van voldoende gras te voorzien", aldus Will.

WOLINDEX

De laatste acht jaar is de schapenhouder zich gaan richten op het verbeteren van zijn genetisch materiaal. In die tijd heeft Will het aantal micron kunnen terugbrengen van 19 naar 16 à 17, en tegelijkertijd het wolgewicht kunnen verhogen. Hij pakt een plukje wol dat na de hectiek van september op de vloer in de scheerschuur is achtergebleven. "Kijk hoe wit en helder het is. Zo willen we het product hebben. Niet te veel krul en fijn. Mijn doel is 15 micron. Hoe fijner de wol, hoe beter de kwaliteit, hoe dichter de kleding op de huid kan worden gedragen en hoe meer het ons als wolproducenten oplevert."

'Het outdoormerk is gevallen voor het verhaal achter de wol'

In de fokkerij maakt Will gebruik van de zogeheten 7-15 index. Die is bedacht door collega-fokkers uit New South Wales, een staat op het vaste land van Australië. "Zij werken al jaren met deze index en behalen goede resultaten", zegt de Merinofokker. "We selecteren de dieren bij hun eerste scheerbeurt."

De index bestaat uit verschillende kenmerken. De drie belangrijkste selectiecriteria zijn een micron van 16,5 of kleiner, >>

een wolgewicht van 3,5 kilo of meer en een levend gewicht van 30 kilo. Verder wordt er gekeken naar aspecten als de kleur van de wol, de staat van de klauwtjes en of er niet te veel wol rond de ogen zit. Het doel is een schaap te fokken met een wolgewicht van 7 kilo en een micron van 15. "Dat blijft een uitdaging", zegt de schapenhouder. "Hoe fijner de wol hoe lichter, dus het blijft moeilijk om aan die 7 kilo te komen."
Zijn productie ligt nu op zo'n 4 kilo schone wol. Per hectare wel te verstaan. Hieruit blijkt hoe extensief de schapenhouderij 'down under' is. De Merinofokker wil naar 6 kilo. "Ik geloof dat het haalbaar is."

MARKETINGTOOL

Zijn afnemers geloven er in ieder geval nu al in. Will heeft samen met vier andere collega-fokkers sinds dit jaar een contract met het Duitse outdoormerk Ortovox. Zij zijn de enigen op Tasmanië die wol met een micron van 16 kunnen leveren. Het contract heeft een looptijd van drie jaar. De vijf fokkers beuren een vaste prijs die hoger ligt dan de huidige marktprijzen. Op de wekelijkse wolmarkt levert 15 micron nu 7,45 tot 8,13 euro op, 20 micron is goed voor 5,75 tot 6,10 euro.
Zo'n zestig procent van zijn productie gaat nu naar Ortovox. In totaal exporteren Tasmaanse wolproducenten dertig ton wol per jaar naar Europa. De verwachting is dat deze hoeveelheid in drie jaar tijd zal verdubbelen.
De concurrentie onder westerse outdoormerken is hevig. Alle gerenommeerde merken, van Icebreaker tot North Face tot Patagonia tot Ortovox, hebben de voordelen van Merinowol ontdekt en gebruiken de sector als marketingtool. In Nieuw-Zeeland vind je borden in schapenweides met de tekst: '*Dit is het land waar uw Icebreaker vandaan komt*'. Ortovox heeft zijn anker in de Tasmaanse haven uitgegooid en adverteert met: '*De stem van de berg werkt samen met de stem van de wol.*'
Op de site van het outdoormerk dat de wol van Will verwerkt, zijn diverse filmpjes te zien, waarbij het begin van de productieketen in beeld komt. Ook Will komt erin voor. "Ortovox noemt Tasmanië het wolparadijs, waar de lucht het zuiverst is en de natuur het schoonst. Ze zijn gevallen voor het verhaal achter de wol. Het familiebedrijf dat de wol produceert, het land dat we hier hebben en de manier waarop we met onze schapen omgaan. Hun klanten zijn gevoelig voor dit verhaal en willen daarvoor betalen. Wij zijn daar logischerwijs blij mee. Het zorgt voor ons voor een vaste afnemer in de zo fluctuerende wolmarkt. Hierdoor kunnen we met vertrouwen in onze schapenhouderij blijven investeren." <<

In de scheerschuur zijn scheerders een maand lang in de weer om alle dieren te scheren.

Bij fokrammen wordt het scrotum niet geschoren. Dit is om de spermakwaliteit te beschermen in de hete zomer.

Hoe fijner de wol, hoe beter de kwaliteit. Will Bennett kan als een van de weinige schapenhouders 16 micron leveren.